Написав Світлана Касянчик
Понеділок, 19 травня 2014, 23:58

Помирає Ісус на хресті.
Учні - в ступорі, дами - в сльозах.
А довкола їх люди прості
Топлять в крові зневіру і страх:

Не зійшов. Не побив. Не прокляв.
Навіть слова з хреста не зронив.
А недавно Він в храмі свистав
Батогом і погром учинив.

Владний жест і учительський тон.
Хто й коли так сміливо навчав?
То - незвично тлумачив закон,
То Він хворих в суботу зціляв.

Фарисеям, мов в спеку пожар,
Допікав за святенництва гріх.
І багато хто вірив, що цар,
Син Давидів, прийшов до своїх.

Біг щоденно до Нього народ,
Бо солодкі про волю слова.
Люд шептався про переворот,
Що година ось йде рокова.

Сам казав, що наблизилось вже
Царство Боже до їхніх країв!
Та не згинуло військо чуже.
Він зачислений до злодіїв.

Темнота. Гніт загарбників. Збіг
Сподівань і обставин життя -
Користатись цим вправно Він міг.
Там - засудження. Тут - співчуття.

Хтось казав, що кормив і зціляв?!
А ви впевнені у джерелі?
... Голови вже Христос не тримав.
Сохла згустками кров на землі.

"Мить прозріння" святкує юрба,
Наплювавшись в обличчя Христа.
Жовч і жертва, гульба й боротьба.
-Чудотворець, зійди-но з хреста!

-Оправдати надій не зумів!

А про добре вже й згадки нема.
І летять гострі камені слів,
Тільки в небі тиша німа...

Клапті шкіри висять вздовж спини,
Над суглобами плетиво жил.
У спокуті чужої вини
Залишився один і без сил.

Божий Син помирає від ран.
Тільки так можна тіло спасти.
Гріх... Страждання... Роди християн...
Варто, треба дорогу пройти...